

בעניין:

1. _____ חמאדה, ת"ז _____
2. _____ חמאדה, ת"ז _____
3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
– ע"ר מס' 580163517

ע"י ב"כ עוה"ד בנימין אחסתרובה (מ"ר 58088) ו/או דניאל
שנהר (מ"ר 41065) ו/או תהילה מאיר (מ"ר 71836) ו/או נדיה
דקה (מ"ר 66713) ו/או אהרון מיילס קורמן (מ"ר 78484) ו/או
עו"ד מאיסא אבו סאלח - אבו עכר (מ"ר 52763)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העוררים

- נ ג ד -

רשות האוכלוסין וההגירה

באמצעות פרקליטי הלשכה המשפטית
רח' בית הדפוס 22, ירושלים
טל: 074-7083931; פקס: 074-9959058

המשיבה

ערר

בית הדין הנכבד מתבקש בזאת להורות למשיבה להסיר לאתגר את מחדלה, ולפעול בהתאם לדין ולנהליה, ולהשיב לאתגר לבקשת העוררים לשידרוג מעמדה של העוררת 2 למעמד של תושבת קבע ולסיום ההליך המדורג, בקשה שהוגשה להם ביום 5.9.2019 בחלוף ארבע שנים מיום שקיבלה העוררת – בשנית – רישיון לישיבת ארעי לידה.

רקע עובדתי

הצדדים

1. **העורר 1** (להלן: **העורר** ויחד עם העוררת 2 **העוררים**), הינו תושב קבע בישראל שנישא לעוררת 2 ואב לחמישה ילדים שכולם כאביהם, תושבי קבע בישראל.
2. העוררת 2 (להלן: **העוררת** ויחד עם העורר: **העוררים**), היא אזרחית ירדנית שנישאה לעורר ומתגוררת עימו ועם חמשת ילדיהם בשכונת צור באהר שבירושלים.

3. העוררת 3 היא עמותה רשומה, אשר שמה לה למטרה לטפל, בין השאר, בענייניהם של תושבי ירושלים המזרחית מול רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על זכויותיהם בפני ערכאות, בין בשמה כעותרת ציבורית ובין כמייצגת את מי שזכויותיהם נפגעו.

4. **המשיבה**, הינה רשות האוכלוסין וההגירה שבגין התנהלותה מוגש ערר זה.

עניינם של העוררים

רקע

5. בפתח הדברים יבקשו העוררים להדגיש, כי הרקע לכתב הערר, ברובו, אינו עוסק בעניין שבגינו מוגש הערר דכאן כלל ועיקר. עם זאת סברו העוררים כי מן הראוי להביאו כדבעי לידיעת בית הדין הנכבד, ומכאן שרקע זה נפרש להלן במלואו.

6. העורר הינו תושב קבע אשר נישא בשנת 1993 לעוררת, שהיא כאמור, אזרחית ירדן. לעוררים חמישה ילדים אשר אף הם כאביהם כולם תושבי קבע בישראל.

7. ביום 30.8.1994 הגיש העורר בקשה ראשונה לאיחוד משפחות עם אשתו העוררת. בקשה זו אושרה רק לאחר ארבע שנים, כאשר בשנת 1998 ניתנה לעוררת אשרה מסוג א/5 לשנים עשר חודשים.

8. ביום 26.12.1999 הגיש העותר בקשה להארכת האשרה שבידי העוררת.

9. ביום 21.6.2001 הודיעה המשיבה לעוררים כי היא מסרבת לבקשתם מהטעם שהעותרים מתגוררים בשכונת ואדי חומוס הצמודה לשכונה הירושלמית צור באהר אך מצויה מחוץ לתחום המוניציפאלי של ירושלים.

10. בשנים שלאחר מכן חלו שינויים משפטיים אשר יובאו להלן בתמצית. בתחילת שנות האלפיים, כאשר הבינו תושבי שכונת ואדי חומוס – וביניהם אף העותרים – כי חומת הפרדה עומדת לקום בסמוך לביתם ולנתק את שכונתם מיתר חלקי צור באהר שבה הם ניהלו את מרכז חייהם, ולהותירה בצידה המזרחי, הם הזדרזו והגישו עתירה בעניין – בג"ץ 9156/03 **דאוד נ' מנהלת קו התפר**. בעקבות הגשת העתירה הודיעה המדינה לבית המשפט כי החליטה לשנות את התוואי של חומת הפרדה, כך שהיא לא תוקם בגבולה המוניציפאלי של העיר באופן ששכונת צור-באהר ושכונת ואדי חומוס שהתפתחה ממנה, ייוותרו כיחידה הומוגנית אחת בצידה הישראלי של החומה.

11. בנוסף ניתן באותה תקופה פסק דין בבית הדין לעבודה בירושלים (כבוד השופטת שרה שדיאור) בב"ל 10177/05 **ועד הכפר צור באהר נ' המוסד לביטוח לאומי** ובו נקבע כי תושבי הקבע של שכונת ואדי חומוס זכאים לביטוח לאומי. זאת ועוד, ייחודיותה של שכונת ואדי חומוס, כשכונה הקשורה בטבורה לירושלים ומנותקת משאר הגדה המערבית, חודדה שוב מספר שנים לאחר מכן, במסגרת הודעה שנמסרה מטעם היועץ המשפטי של המוסד לביטוח לאומי בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה בב"ל 12500/12/2010 **עטאללה נ' המוסד לביטוח לאומי לבית הדין לעבודה**.

12. בעקבות התפתחויות אלו שב והגיש העורר ביום 7.8.2006 בקשה לאיחוד משפחות עבור אשתו, בקשה שקיבלה את המספר 1411/06.
13. ביום 3.12.2007 הודיעה המשיבה לעוררים כי בקשתם לאיחוד משפחות מסורבת מהטעם שהבית בו הם גרים בוואדי חומוס נמצא מחוץ לשטח ישראל. זאת על אף ששכונת ואדי חומוס, מהווה חלק בלתי נפרד מהכפר צור-באהר שהתפתח באופן טבעי גם בכיוון מזרח, באופן שתושביו הקימו את ביתם מעבר לשטח הכפר שהוא בשטחה של ירושלים ומדינת ישראל.
14. נוכח סירוב המשיבה לבקשה הגישו העוררים ביום 3.7.2008 עתירה בעניין – עת"ם 8568/08.
15. ביום 26.1.2009 ניתן פסק דין בעתירה ובו קבע בית המשפט הנכבד כי נוכח המציאות המיוחדת שנוצרה בוואדי חומוס, יש מקום לקבוע כי מרכז חייהם של העוררים דכאן נמצא בתחומי ישראל ויש לאשר את בקשתם לאיחוד משפחות.
16. ביום 1.3.2009 הגישה המשיבה ערעור מינהלי על פסק הדין בעת"ם 8568/08 לבית משפט העליון, עע"ם 1895/09. במסגרת הדיונים בערעור זה הגיעו הצדדים להליך להסכמות ביניהם ולפיהן, באם יעברו העותרים להתגורר בצור באהר, תטופל בקשתם לאיחוד משפחות על פי ההליך המדורג הקיים לזרים במשרד הפנים, כשבסופו של הליך תוכל העותרת לקבל מעמד של קבע בישראל. ביום 15.8.2010 ניתן פסק דין בעע"ם 1895/09 שנתן תוקף להסכמות הצדדים וביטל את פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים.
17. בעקבות ההסכמות בעע"ם 1895/09 ומעבר העוררים ביום 1.7.2009 לבית אביו של העורר בשכונת בצור באהר, הגישו העוררים ביום 17.12.2009 בקשה חדשה לאיחוד משפחות.
18. ביום 20.2.2011 אושרה הבקשה וביום 23.2.2011 קיבלה העותרת אשרת תייר מסוג ב/1 לשנה, אשרה שחודשה לשנה נוספת עד ליום 24.4.2013.
19. ביום 4.4.2013, חודש לפני שהעוררת סיימה את תקופת 27 חודשים במעמד מסוג ב/1, הוגשה למשיבה בקשה לשדרוג מעמדה למעמד של תושבת ארעי בישראל מסוג א/5.
20. ביום 30.5.2013 ערכו פקידי המשיבה ביקור פתע בבית שבבעלות העוררים בוואדי חומוס. בהגיעם לבית נמצא הבית נעול כאשר אף אחד מבני משפחת העוררים לא נכח במקום. המשיבה הזעיקה את העוררים מביתם שבצור באהר הסמוכה על מנת שיפתחו עבורם את דלת הבית בוואדי חומוס. בנוסף ובעקבות הביקור בבית בוואדי חומוס, ערכה המשיבה לעוררים ביום 24.6.2013 שימוע בלשכתה.
21. במסגרת השימוע שערכה המשיבה לעוררים בלשכתה, לאחר הביקור שערכו פקידיה בנכס שבבעלותם בוואדי חומוס, שבו העוררים על עמדתם כי הבית אינו משמש אותם כבית מגורים בחיי היומיום.

22. ביום 31.7.2013 התקבלה במשרד העוררת 3 החלטת המשיבה, המסרבת לבקשתם לאיחוד משפחות.
23. ביום 8.9.2013 הגישו העוררים ערר לשכתי על ההחלטה לסרב לבקשתם ותקפו אחת לאחת את הטענות עליהן התבססה החלטת המשיבה לסרב לבקשתם.
24. ביום 22.10.2013 סירבה המשיבה לערר וביום 19.11.2013 הגישו העוררים השגה לוועדת ההשגה לזרים של המשיבה אשר פעלה עד חודש מאי 2014.
25. ביום 9.9.2014 ניתנה החלטתה של ועדת ההשגה של המשיבה ובה היא דוחה את ההשגה. על החלטת ועדת ההשגה הגישו העוררים עתירה לבית המשפט לעניינים מינהליים – עת"ם 3286-10-14.

פסק הדין בעת"ם 3286-10-14 והשבת העוררת להמשך ההליך המדורג

26. ביום 25.12.2014 ניתן פסק דין המקבל את עתירת העוררים מבטל את ההחלטה לסרב לבקשתם ומורה על המשך ההליך ומתן רישיון לישיבת ארעי בישראל.
העתק מפסק הדין בעת"ם 3286-10-14 מצ"ב ומסומן ע/1.
27. יצוין כי לאחר כל הקורות אותם בשנים עברו, החליטו העוררים לנטוש את הנכס בוואדי חומוס שאינו בשימוש עוד והוא עומד נעול מני אז ואילך. כמו כן ובמשך 4 השנים שחלפו ממועד מתן פסק הדין מוארך רישיון ישיבתה הארעי של העוררת שנה אחר שנה ללא כל בעיה.
העתקים מהת"ז שניתנו לעוררת במשך שנים אלו מצ"ב בסדר כרונולוגי ומסומנים ע/2.

נוהל מתן מעמד לזר מכח נישואין לתושב קבע מס' 5.2.0011

28. יצוין כי לצד החוק קיים נוהל של המשיבה עצמה שאף הוא מגביל אותה בעניין סך התקופות המתיר לה להותיר אדם ברישיון לישיבת ארעי. נוהל מתן מעמד לזר מכח נישואין לתושב קבע מס' 5.2.0011 (להלן: הנוהל), אשר עודכן לאחרונה רק לפני חודשים מספר (עדכון אחרון ביום 19.6.2019 מפרט בסעי' ד.8.ג. את סך התקופות בהם ישהה אדם במעמד ארעי מכח ההליך המדורג בטרם ישודרג מעמדו למעמד קבוע. שלא במפתיע אף על פי הנוהל הארכת המעמד הארעי עובר למתן רישיון הקבע וסיום ההליך המדורג מוגבל לשלוש שנים.
29. סעי' ה לנוהל שב ומבהיר כי התקופה הכוללת לשהייה בישראל במעמד ארעי בטרם ישודרג מעמדו של אדם היא 3 שנים ומוסיף כי על השהיה ששדרוג מעמדו מתבקש, להגיש בקשה למשיבה בעניין 3 חודשים בטרם תגיע תקופה זו לסיומה.

העילה להגשת הערר: התנהלות המשיבה בעניינם של העוררים

30. לפיכך, ובהתאם לקבוע בנוהל, 3 חודשים עובר לתום שלוש השנים בהן שהתה המשיבה בישראל ברישיון לישיבת ארעי, פנו העוררים ביום 19.8.2018 ללשכת המשיבה שבירושלים המזרחית וביקשו את שדרוג מעמדה של העוררת. ביום 5.11.2018 שבו העוררים על בקשתם זו. דא עקא, למרות פניותיהם הנ"ל של העוררים למשיבה היא שבה והאריכה את מעמדה של העוררת בשנה נוספת.

העתקים מפניות העוררים הנ"ל למשיבה מצ"ב ומסומנים ע/3.

31. בחודשים הראשונים שלאחר שליחת הבקשות לשדרוג ואי המענה, סברו העוררים כי המשיבה עדיין לא השלימה את כלל הבדיקות הנחוצות לצורך שדרוג מעמדה של העוררת וסיום ההליך המדורג, ועל כן והניחו לעניין. ברם, ככל שנקף הזמן ומענה המשיבה בושש לבוא, חלחלה ההבנה ללב העוררים כי המשיבה לא עסוקה בטיפול בבקשתם אלא פשוט מתעלמת מהם ומבקשתם בכוונה תחילה. משכך, ולאור הזמן שחלף ביני לבני ממועד הגשת הבקשה לשדרוג מעמדה של העוררת מחד והתקרבות המועד פקיעת הרישיון הארעי שכבר ניתן לעוררת, גמרו העוררים אומר בליבם שלא לתקוף את אי המענה לבקשתם מיום 19.8.2018, אלא לשוב ולפנות למשיבה בבקשה חדשה שלושה חודשים עובר לפקיעת הרישיון שניתן לה לשנת, ולא להרפות מהעניין עד לקבלת החלטה סדורה בעניינם.

32. ואכן, ביום 5.9.2019, 3 חודשים עובר לפקיעת רישיון הישיבה שהחזיקה העוררת בידה בשנת 2019, שבו העוררים ופנו ללשכת המשיבה בבקשה לשדרג את מעמדה של העוררת.

העתק מפנייה זו מצ"ב ומסומן ע/4.

33. בימים 3.10.2019, 3.11.2019 שבו העוררים ופנו למשיבה בעניין, אולם מענה מטעמה אין.

העתקים מפניות העוררים למשיבה מצ"ב ומסומנים ע/5.

34. ביום 19.11.2019 המועד שנקבע לעוררים להתייבב בלשכת המשיבה, היא שבה והאריכה את מעמדה הארעי של העוררת ולא שדרגה אותה. לעוררת לא ניתנה כל החלטה המסרבת לבקשתה או מבהירה כי הבדיקות בעניינה טרם תמו.

35. ביום 3.12.2019 שבו העוררים ופנו ללשכת המשיבה ומחו על כך שגם בחלוף ארבע שנים מהמועד בו ניתן לה רישיון הישיבה הארעי ולמרות שנעשתה פנייה מראש כדבעי ואף נשלחו למשיבה פניות נוספות בעניין, לא שודרג מעמדה של העוררת.

העתק ממכתב העוררים למשיבה מיום 3.12.2019 מצ"ב ומסומן ע/6.

36. לדאבון לב, עד למועד כתיבת שורות אלו לא השכילה המשיבה להכריע בבקשת העוררים והיא אף לא טרחה לענות לפניותיהם החוזרות ונשנות אליה בעניין. משכך, ולאור העובדה כי המשיבה עושה דין לעצמה ואף נראה כי היא מונעת מהעוררים בכוונה תחילה ובאופן פסול את סיום ההליך המדורג בו הם נוטלים חלק שנים רבות, נאלצים העוררים לפנות לבית הדין הנכבד בבקשה כי יתערב בהתנהלותה הפסולה של המשיבה ויורה לה להכריע בבקשה לכאן או לכאן. לא ייתכן כי המשיבה תמשיך ותחזיק בחבל בשני קצותיו ומחד תמנע מהעוררים

את סיום ההליך המדורג ושדרוג מעמדה של העוררת ומאידיך אף תמנע מהם החלטה כתובה כדבעי שתאפשר להם לתקוף את החלטתה בערכאות. מכאן ערר זה.

37. להלן יטענו העוררים כי התנהלותה של המשיבה סביב בקשתם לשדרוג מעמדה של העוררת ולסיום ההליך המדורג היא התנהלות פסולה שאין לה מקום ברשות מינהלית תקינה. הימנעות המשיבה מהכרעה שאינה מאפשרת לעוררים לסיים את ההליך בו הם מצויים מזה שנים ולחלופין מאפשרת להם לפנות לערכאות ולתקוף את תוכנה היא התנהלות בלתי סבירה ובלתי הוגנת המנוגדת לדין לפסיקה ולנוהל ופוגעת בזכויות העוררים.

הפרת החובה לפעול במהירות הראויה והפרת הוראות החוק בעניין סד הזמנים למתן החלטה

38. אחד מאדני המשפט המינהלי הוא חובתה של רשות מינהלית להשיב לפניות המועברות אליה בתוך זמן סביר. טיפול יעיל ומהיר בפניות הוא מיסודותיו של מינהל תקין. על המשיבה לטפל בפניות המגיעות אליה בהגינות, בסבירות ובמהירות ראויה.

הרשות לא הוקמה... אלא כדי לתת שירות לציבור... אפשר לומר כי החובה הראשונית של הרשות היא להפעיל את הסמכות כך שהשירות... לציבור כולו יינתן במהירות הראויה, ללא טרחה יתירה, ברמה גבוהה ובהוצאות נמוכות, ככל שניתן. זוהי חובת היעילות. חובת היעילות, אף היא, כמו חובת ההגינות נובעת מן המעמד של הרשות המינהלית כנאמן הציבור (י' זמיר, הסמכות המינהלית (תשנ"ו) (ב), עמ' 675).

(ההדגשות הוספו, ב.א.).

39. על הרשות המינהלית לפעול בסבירות. סבירות משמעה גם עמידה בלוח זמנים סביר (בג"ץ 6300/93 המכון להכשרת טוענות בית דין נ' השר לענייני דתות, פ"ד מח(4) 441, 451). וראו גם: בג"ץ 7198/93 מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר, פ"ד מח(2) 844, 853 (1994); בג"ץ 5931/04 מזורסקי נ' מדינת ישראל – משרד החינוך, פ"ד נט(3) 769, 782 (2004); ע"א 4809/91 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה ירושלים נ' קהתי, פ"ד מח(2) 190, 219).

40. חובת המשיבה לפעול בעניינם של הפונים אליה בזריזות ראויה, מעוגנת גם בסעיף 11 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, הקובע כך:

הסמכה או חיוב לעשות דבר, בלי קביעת זמן לעשייתו – משמעם שיש סמכות או חובה לעשותו במהירות הראויה ולחזור לעשותו מזמן לזמן ככל הנדרש לפי הנסיבות.

(ההדגשות הוספו, ב.א.).

41. יפים לענייננו גם דבריו של כבוד השופט לוי, המבטאים בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים את החומרה הרבה שבהתנהלות של סחבת, עיכובים ואי מתן מענה ענייני מצד הרשות:

המשיב אינו רשאי לנהוג בעותרים – כמוהם ככל פונה אחר – באופן בו הוא נוהג; המשיב אינו רשאי להותיר את עניינם תלוי ועומד בלא מענה ענייני...

המשיב אינו רשאי להתיש את העותרים ללא תוחלת, לגרום להם להוצאות מיותרות ולעכב, אגב כך, את בירורו המהותי של עניינם. ואם נשתכחו מן המשיב טיבן של חובות בהן הוא חב, כי אז מחובתו של בית המשפט לשוב ולשנן באוזניו (בג"ץ 10399/04 **בן אבדקול נ' משרד הפנים, מינהל האוכלוסין**, תק-על 2005(3), 1608, 1609).

42. בענייננו, מעבר לחובה הכללית לקבל החלטות בתוך זמן סביר, המשיבים מחויבים גם להוראת חוק ספציפית, הקובעת את משך הטיפול המקסימאלי בבקשה מהסוג שבו עוסקת העתירה:

43. לדאבון לב, ועל אף שלמשיבה ידוע היטב כי כבר לפני שנה סיימה העוררת, שהייה של 3 שנים בישראל ברישיון לישיבת ארעי ועל כן היא זכאית לכאורה לשדרוג מעמדה ולסיום ההליך המדורג בו היא נוטלת חלק עם העורר, מעלמת המשיבה מבקשת העוררים ומהוראות הנוהל. לא זו אף זו. כאמור, המשיבה מתעלמת בבטוות מזה זמן רב מאוד אף מהפניות החוזרות ונשנות של העוררים אליה בעניין. התנהלות זו אין לקבל. על המשיבה להשיב לבקשת העוררים ותהא התשובה אשר תהא. ככל שהמשיבה הייתה סבורה כי אין מקום לשדרוג מעמדה של העוררת הרי שחובה עליה להודיע על כך לעוררים על מנת לאפשר להם לבחון את החלטתה ואת האפשרות לתקוף החלטה זו בערכאות. כך או כך, התנהלות המשיבה סביב בקשת העוררים פסולה מן היסוד.

הזכות לחיי משפחה ועיקרון טובת הילד

44. המשפט הבינלאומי מקנה חשיבות רבה למשפחה, ומטיל על המדינות חובה להגן עליה. כך למשל, קובע סעיף 10(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, כ"א 1037, אשר אושררה ע"י ישראל ביום 3.10.91, כי:

יש להעניק הגנה וסיוע רחבים ככל האפשר למשפחה, שהיא יחידת היסוד הטבעית של החברה, במיוחד לשם כינונה, וכן כל זמן שהיא נושאת באחריות לטיפול בילדים תלויים וחיוכים...

ראו עוד: ההכרזה האוניברסאלית בדבר זכויות האדם, שנתקבלה בעצרת האו"ם ביום 10.12.48, ס' 8(1); סעיף 17(1) וסעיף 16(3) לאמנה הבינ"ל בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, כ"א 1040, נכנסה לתוקף לגבי ישראל ביום 3.1.1992.

45. בבג"ץ 7052/03 **עדאלה נ' שר הפנים**, תק-על 2006(2), 1754 (להלן: פסק דין **עדאלה**) נקבע כי **הזכות לחיי משפחה היא זכות יסוד חוקתית בישראל, הכלולה בזכות לכבוד האדם**. עמדה זו זכתה באותו פסק דין לתמיכה גורפת של שמונה מתוך אחד עשר שופטי ההרכב.

46. מעמדה של הזכות לחיי משפחה כזכות חוקתית, משליך במישרין על האפשרות לפגוע בזכות זו ולסרב לבקשה לאיחוד משפחות שמגיש תושב המדינה עבור בן זוגו. קביעת הזכות לחיי משפחה כזכות חוקתית מביאה אחריה את הקביעה, כי **כל פגיעה בזכות זו צריכה להיעשות בהתאם לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו – ורק משיקולים כבדי משקל**.

47. מעבר לכך, שהימנעותה המאוד ממושכת של המשיבה מהלכריע בבקשתם של העוררים לסיים את ההליך המדורג בו הם נוטלים חלק, לאחר שהם פעלו בהתאם לנוהלה שלה, פסולה ואין לה מקום ברשות מינהלית תקינה, פוגעת הימנעות זו אף בזכות היסוד של כלל בני משפחת העוררים לחיי משפחה. זכותם של העוררים לדעת האם עמדו בכל התנאים הנדרשים לסיום ההליך המדורג ולשדרוג מעמדה של אם המשפחה למעמד של תושבת קבע. לא ייתכן כי המשיבה תפעל בניגוד לנוהל ותותיר את העוררת ללא כל עילה לכאורה, במצב ארעי נצחי המונע ממנה רישיון לישיבת קבע שמשמעותו הביסיוסית ביותר היא כי מכאן ואילך אדם יכול לשהות במקומו באופן קבוע ללא כל חשש עוד לעתידו ולזכויותיו. על כן, ככל שהעוררת עמדה בכל התנאים הנדרשים ממנה ומזכים אותה ברישיון לישיבת קבע, על המשיבה היה ליידע אותה על כך עוד לפני שנה. ודאי וודאי שחל עליה איסור להמשיך ולמנוע מהעוררת זכות כה חשובה, המקנה לאדם יביטחון ויציבות ברמה הגבוהה ביותר, זמן כה רב, ללא כל הצדקה לכאורה, וללא שהיא מציגה בפני העוררים כל החלטה סדורה בכתב כדבעי.

סיכום

48. מן המקובץ עולה כי התנהלותה של המשיבה סביב הטיפול בבקשתם החוזרת של העוררים לשדרוג מעמדה של העוררת ולסיום ההליך המדורג היא התנהלות פסולה, המנוגדת לנוהלה שלה, לוקה בחוסר הוגנות ומשכך בחוסר סבירות. על המשיבה להתייחס לבקשת העוררים לאלתר ולהכריע בה לכאן ולכאן ולא להותירם על בלימה ללא כל הצדקה.

49. אשר על כן, מבקשים העוררים מבית הדין הנכבד, להורות למשיבה להכריע לאלתר בבקשתם תוך חיוב המשיבה בתשלום שכ"ט עורך-דין והוצאות משפט לטובתם בגין התנהלותה המתוארת בערר ובגין אילוצם לפנות לבית הדין הנכבד מעיקרא, אך ורק על מנת לקבל מענה תקין לו מחויבת המשיבה כרשות מינהלית ממילא.

ירושלים, 16 דצמבר 2019

בנימין אחסתרובה, עו"ד

ב"כ העוררים

(ת.ש. 61824)